

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 26.

V četertik 30. rožnika 1853.

Tečaj VI.

Vesel samec,

ali vesel sim le prav, če sim sam. *)

Zakaj sim, me vprašaj, le sam?

Na to ti odgovor ta dam:

De v pravi samoti,

In sveti tihoti

Vesel sim le prav, če sim sam.

Se vabljen tud kamo podam,

Lepo govorimo le — tam,

Al serce me peče,

In, var' se! mi reče:

Vesel sim le prav, če sim sam.

O, v drušni se dost' govori,

Kar rado pregrehe rodi,

Pa grehe storiti

Je žalosti piti:

Vesel sim le prav, če sim sam.

Družino, kmetijo imet',

V derhali in drušni živet':

Tam marskdo nagaja,

Britkosti zavdaja:

Vesel sim le prav, če sim sam.

Sam v hišici mirno tičim,

Pred britko podobo klečim,

To me zveseljuje,

Serce se raduje:

Vesel sim le prav, če sim sam.

Me serce v samot' zateži,

Marija tolažit hiti:

Pomoček Marije

Vso žalost odbije:

Vesel sim le prav, če sim sam.

Sam čutim bolj božje stvari,

Naj tica vesela ž'berli,

Alj rase cvetlica

In zlata pšenica:

Vesel sim le prav, če sim sam.

Sam solnce, oh, božje oko!

In zvezde in luno svetlo

Veselo prepevam,

Serce si ogrevam:

Vesel sim le prav, če sim sam.

Sam lahko Boga počastim,

Veselo per bukvah sedim,

In bukve prebiram,

Skušnjave zatiram:

Vesel sim le prav, če sim sam.

Sam hočem le zmiraj ostat' —

Per Bogu veselje iskat'.

Le svet se pobèri —

Veselja ne tèri!

Vesel sim le prav, če sim sam.

V Vodcah mesca rožnika 1853.

Marešič.

Mila prošnja.

Hudo je ubožčiku po zimi, ki nima krajcarja, de bi si derv kupil svoje stanovanje ogreti; vender ga dobri ljudje pod svojo streho vzamejo, ter mu pervolijo, se per njih zakurjeni peči pogreti. Večidel mu tudi radi postrežejo, in če ga sneg zapade in dalje popotvati ne more, gaveč dni per sebi imajo, mu kosila, južnje in večerje dajo, mnogotere reči z njim kramljaje. — Hujsi kot njemu, ki je beračiti navajen ter s tem prav zadovoljin, de milosernih ljudi dobi, ki ga preživé — hujsi, kot se temu revežu po zimi godi — o se veliko hujsi se godi družini, ktera o poletnim času svoje stanovanje, živež in obleko zgubi, če namreč v pohištvo tresi, in se v nekterih trenutkih celo pohištvo v plemenu podere. Zares je žalostin stan tako nesrečne družine. Otroci upijejo: Kam bomo zdaj šli? kam bomo šli? Mati zdihuje in britko joka, ko vidi svoje uboge otročice prestrašene, nedolžne solzice točiti. Oče skerbljivo pomisluje, kaj je storiti. Hlapci in dekle žalujejo po svojih shranjenih krajcarjih, po prazničnih oblačilih, kar je bilo njih vse terdo zaslužno premoženje, zdaj pa v plemenu vse v periše pepela se zgubilo. Večkrat gre sleherni po pogorišu semtertje, in misleč na svoje zgubljene reči, se mu vnovič solze poderejo. O zares so usmiljenja vredni! Vsak kristjan pa tudi, ko vidi tako nesrečniga svojiga bližnjiga, ima usmiljenje ž njim, in kmalo se najdejo dobri ljudje, kateri perneso ali tudi perpeljajo nar potrebnih reči; ker so slehernimu znane besede našiga Odrešenika, ki pravi: Resnično vam povem, kar ste storili kterimu teh mojih nar manjših bratov, ste meni storili.

Lepo, zares lepo je slišati, kako rado in naglo se takim revežem pomaga. In če se več nesreč sliši, se sliši še od več dobrotnikov, z čilo, ki ga bodo ti dobrotniki nekđaj prejeli, bo tudi gotovo veliko, saj že en sam kozarec merzle vode, bližnjimu iz ljubezni podan, ne bo brez plačila ostal.

Per premišlovanju te milosernosti, od ktere se človek skorej vsaki dan lahko prepriča, ktera se per premožnih in revnih najde, in na skrivnim še morebiti več stori, me že delj časa neka misel obhaja, ktero mislim tudi Tebi, preljubi bravec Zgod-

*) Naj bi se prepevala namesto neke druge neslane od samec.

nje Danice! razodeti. Rad bi jo bil že pred razodel, tode nisim si skorej upal, ker se vedno le prosi na vse viže in za mnogotere potrebe, de bi človek res skorej vedno roko v žepu, ki bi pa mogel vsaki dan se vnovič napolniti, deržal in darove delil. Tode, kadar je bila še kaka prošnja storjena, je bila tudi vselej, kolikor toliko uslišana, in ravno to mi je serčnost dajalo, tudi začeti prositi; sej pravi Jezus: Prosite in bote prejeli.

Srečni so vsi naši reveži, če so tudi še tako ubogi; in ko bi jim tudi nihče ne pomagal, sej vendar vedo, kje je nar večji pomoč dobiti, per ljubim Jezusu namreč, in per njegovim mili Materi Marii. Ko jim vse prošnje per ljudeh že spodlete, povzdignejo še k Bogu svoje žalostne oči, sklenejo svoje oslabiljene roke, ter milo svojo nadlogo Marii potožijo in jo prosijo, de naj Ona, naša Mati, per usmiljenim Jezusu za-nje prosi. O kako srečni so ti reveži, kateri imajo tako dobro in tako mogočno pomočnico! Ni se jim treba bati, de bi jih ona zapustila; sej še nikoli nobeniga ni zapustila, kateri je le s pravim zaupanjem k nji pertekel. O koliko nesrečni bi pač bili, ko bi od praviga Boga, od dobre Matere Marije nič ne vedili, kakor ubogi zamurci v Afriki! Ti so pač še drugačni reveži! V svoji divjosti žive, se v nesrečah ne vedo kam obrniti; in če jim terdoserčni trinogi njih že tako slabe kočice popalijo, jih še, če morejo, v sužnost prodajo. O kako jokajo in zdihujejo! kaj počno ubogi otročiči, ki jih materam iz rok stergajo! kaj počno matere! s kom se hočejo tolažiti, ker ne vedo nič od praviga Boga? To so revčiki to! O Bog! naj jim skorej luč sv. vere zasveti!

Hvalimo, preljubi! Boga, de se jih je usmilil, de jim je poslal svojih oznanovavcov. Hvalimo Boga, de je ravno zmed naše srede zbral tiste, kateri bodo Njega tem revežem oznanovali; hvalimo ga, de so naši rojaki v to poklicani. — Res, naši nar večji reveži so v permeri s temi ubožiči še srečni imenovati, in vendar jim radi pomagamo, kolikor kdo premore; pa sej se je tudi zamurcam že veliko pomagalo. Ali to je še le začetek. Kakor berač v tisto hišo nar raji pride in spet prosi, kjer nar boljši dar dobi, in kjer mu ga radi podele, tako se mi zdi, kakor, de bi zamurski otročiči v svoji nesreči posebao nas na pomoč klicali. Zdi se mi, kakor de bi tudi po vsi pravici per nas pomoči iskati smeli; zakaj, ker je majhno stevilo zmed teh ubožčikov že tako srečno, de jih naši rojaki na pravo pot k Jezusu in Marii peljajo, nam drugi, njihovih bratje in sestere, takorekoč kličejo: „Če so naši bratje tako srečni, zakaj pa mi ne? sej smo ravno taki; če smo mi čerčni, sej so tudi naši bratje, ktere ste med srečno stevilo že vverstili; če ste une srečne storili, še nam pomagajte!“ Zdi se mi, de bi mali bratci in sestrice ali sorodovinci teh, ki se v Hartumu že kersanskiga nauka uče, nam klicali: „Oh usmilite se še nas! kupite še nas! mi bi tudi radi praviga Boga poznali; bi tudi radi belo oblačilce imeli, bi tudi radi per vas bili in se radi in pridno učili! Oh usm blja se še naš!“ Če te ubožčike v duhu slišimo takosledovati in vidimo njihovih černe ročice proti nam molide in smo usmiljeniga serca, se bo gotovo v nas želja obudila, de bi še več takih zamurčikov se kupilo, in v Hartumu se podučevalo. Marsikdo si bo že mislil: Jest bi precej eniga kupil, ko bi le toliko denarjev imel; tode 40 – 50 goldinarjev ne morem vkup spraviti, to ni v moji moči. — Temu, ljubi moj miloserčni bravec! hočem jest pomagati. Glej! ki si miliga serca in se ti ubogi zamurčiki

smilijo, ki nič od Boga ne vedo, glej! tudi per nas je veliko fevežev, ki hodijo dan na dan od hiše do hiše; ko bi ti kdo rekel, de bi ti eniga teh beračev sam preživil, bi si ti tudi to skorej nemo-goče zdelo; tode berač gre od hiše do hiše in več hiš ga preživi, in tako bi bilo tudi — z zamurci; sam ne moreš dati 50 goldinarjev, de bi eniga kupil, kaj bi pa bilo, ko bi dal le en goldinar, ali če se tega ne premoreš, pa še manj? in tvoj sosed spet eniga in tako dalje, de bi morebiti scasama vender 50 gold. se nabralo in za nje bi se zamurčik kupil, kateri bi potem v Hartumu s potrebnim oskerbljen in poduččen, ko odraste, se vernil svoje sorodovince učiti praviga Boga in perpovedovati od ljubezni teh, ki so ga odkupili, v pravi veri podučili in njega in vse zamurce serčno ljubijo.

In to je moja misel, ktera mi že delj časa po glavi hodi. Vem pa, de to ni le moja misel, ampak to je splošna misel vsih usmiljenih Slovincov, de namreč vsakteri želi, pa en sam ne more toliko dati, de bi se en zamurčik kupil; njihov več pa bo to že storilo. Če ti daš goldinar, ga jest tudi dam; bota precej dva; tisti, ki je bolj premožen bo pa tudi več dal. Le verjemi, preljubi moj! če ga boš le ti dal, de bova gotovo zamurčika kupila. Mislim, de bo vredništvo „Danice“ rado to poberalo *) in ko 50 goldinarjev nabere, jih hitro v Hartum poslalo, in per prvi perložnosti bi se zamurčik kupil, kterimu bi se ime dalo: „Jožef Krajski“, ker je sv. Jožef pripomočnik krajske dežele.

Kako bi bilo to veselo, ko bi na to vižo zamogli več takih dobrih kupčij storiti! Terdno upam, de se bo to zgodilo, sej nam bo Bog stotero vse povernil, ker so tudi ti revčiki z Jezusovo kervjo odrešeni, naši bratje. Sicer so nekteri bolj premožni tudi med nami že sami toliko dali, de se zamore en zamurčik kupiti. V Ljubljani vem za dva visokočastita gospoda, ki sta vsaki eniga zamurčika kupiti in jima svoje ime dati ukazala, de bota ta dva, takorekoč, namesto nju v Afriki božje kraljestvo širila. Bog jima bo gotovo tudi povernil. Tode, takih je malo; več pa, ki žele nekoliko dati.

Kaj velja, preljubi moj! ko bi že zdaj, preden se bodo naš častiti, nam toliko dragi gospod Luka Jeran, ki so se k zamurcam namenili (Bog jih spremljaj in s svojo mogočno gnado podpiraj!), od nas poslovili, se toliko nabralo, de bi se en zamurčik kupil! To bi gotovo tudi častitiga gospod misionarja nar bolj veselilo, ker bi jim na to vižo pokazali, de jih hočemo tudi mi v duhu spremiti čez morje in pušavo. Ker se bodo pa kmalo napotili, pošlji, ljubi moj bravec! pred ko moreš, svoj goldinarček, ali manj, ali še boljši več, vredništvu „Danice“. Prosim te lepo, v imenu tistih zamurčikov, ki so že v Hartumu in že svoje nedolžne, černe ročice proti nebu vzdigujejo ter za svoje dobrotnike tako milo prosijo, de jih bo Bog gotovo uslišal, kateri pa tudi prosijo za svoje černe sorodovince, de bi se tudi njihov usmilili. Prosim tudi v imenu tistih revčikov, ki jih morde ravno love, iz naročij ubozih mater tergajo in terdo vežejo jih potem na prodaj kot ubogo živino gnati, ki bodo pa morebiti ravno z našim denarjem odkupljeni, in se tako osrečeni nekđaj k svojim vernili in jim sv. vero oznanovali. Prosim tudi v imenu vsih zamurskih narodov in rodov, kterim zamoremo na to vižo iz strašne teme malikovavstva pomagati. Prosim tudi v imenu Jezusa, ki je rekel: Dajte in se

*) Z nar večim veseljem.

vam bo dalo; v imenu Marije, ki je že tolikokrat per Jezusu za nas gnad sprosila, ki pa ni le naša mati, ampak je tudi mati ubozih zamurčikov; tudi prosim še v imenu sv. Jožefa, kteriga ime naj bi prvi tako odkupljeni zamurček imel, in kteri naj bi nam in zamurcam zadnjo uro na strani stal. — Zadnjič prosim tudi častite gospod katehete in učnike, de bi svojim otročičem zamurčike, kteri od njih toliko radi kaj slišijo, posebno v molitev perporočili, tudi ko bi kteri zmed njih za te ubožčike kaki krajcar dati uterpel, ga morebiti namenjenim, svojim perdjali. Vse pa prosim: Molimo za misjonarje, de jim Bog svojo gnado da, molimo za zamurce; prosimo posebno Marijo, nebeško kraljico, de bi ona prosila per Jezusu za nesrečne zamurce, de se z nami vdeležijo Kristusovih obljud. Janez.

Korl Mihael, škof Goriški, svojimu ljudstvu zdravje in vse dobro. *)

1. Velika dolžnost, katero mi imamo za vaše večno izveličanje, nam zapové, vas podučiti. Ljudstvo moje preljubezljivo! dosti let je že od tega, kar nas Bog kaznuje, in vender se ne zapusti greh, zavoljo kateriga nas on kaznuje. Te božje kazni vsi vidijo ino spoznajo; ali poglej slepa neumnost! vzrok letih kazin se pravi: de je nesreča, zvezde ali hudobni ljudje, in se ne premisli to, kar sv. Duh pravi, to je, de vse od Boga pride. Tedej vse nesreče nam pošlje večni Bog, in skoraj vselej, kaznovat naše pregrehe. Kuga, vojska, lakota, toča, suša, povodinj, bolezen, žalost in tolikanj drugih kazin, katere občutimo, kažejo, de je Bog z nami serdit, in de hoče z greham vred tudi grešnike kaznovati. De je temu tako, premislite kazni, s katerimi je Bog v stari zavezi judovsko ljudstvo kaznoval, in bote razumeli, kako se morajo božje zapovedi spolnovati. Ko je judovsko ljudstvo božje zapovedi prelomilo, ga je Bog zdaj z mečem kaznoval, zdaj kakor jetnika drugim dal, zdaj mu vso oblast, kraljestvo, postave, duhovne, daritev vzal, zadnjič ga od sebe odvergel tako, de po celim svetu ko zgubljen pohaja, in ga vsi sovražijo.

2. Poglej, kako daleč nas greh perpravi, ker celo stori, de nas naš nebeški Oče zapusti. Bog nekoliko časa prenaša in zanasa našo hudobijo, poterpi nekoliko z našim terdim sercam, nas opominja po svojih namestnikih, pridgarjih in spovednikih; ko pak vidi, de vse to nič ne pomaga opustiti hude navade, nas pravično kaznuje, de bi nas s kaznimi poboljšal, in nas perpravil na pot večniga zveličanja.

*) Vsi stari možje so mi še hvalili, in menim ne zaistonj, našiga perviga Goriškiga nadškofa, Korlona Mihaela od 1752 do 1774. Kako je on za sebi izročeno Kristusovo čedo skerbel, spricujejo zgodovinarji tistih časov, in živi še vedno v spominu hvaležnih vernikov; spoznamo pa tudi iz tega, ker je kakor za Lahe, tako tudi za svoje zveste Slovence, prav po očetovsko se trudil, de jim je kruha besede Božje lomil. V dokaz tega Vam pošljem tu njegove lastne besede, ktere je v Kanalski farni cerkvi zbranimu ljudstvu govoril, in ki se od tistih dob vsako leto v praznik Imena Device Marie s prižnice bero do današnjiga časa. Enak spis se hrani tudi v Prevačini, ki je pa malo krajši, in ima napis „Litterae pastorales“ in od zdolej: 8. vel. travna 1764. Teržan.

3. Grešniki, preljudi otročiči moji! nikar več ne grešite! zapustite vender hudobno življenje, slabe tovarše, pregrešne priloznosti, in kakor ste dosihmal z grešnim življenjem pohujšanje dajali, tako posihmal s pobožnim, pravičnim življenjem dajajte zgled praviga keršanskiga življenja! Če bote tako storili, ni dvomiti, se na tem svetu bote blagoslovljeni in na unim nebeško kraljestvo dosegli.

4. Ljubite Gospod Boga, ljubite našiga dobrotljiviga Jezusa iz vsiga svojiga serca, iz vse svoje pameti in iz vse svoje moči; ne prederznite se več, razzaliti ga! Sej dobro veste, de on vse vidi, vse sliši, vse ve. Stanovitno spolnujte njegove zapovedi in spomnite se, kaj ste per svetim kerstu obljubili! to je: de ste se odpovedali svetu, mesu, prevzetnosti, peklenskimu hudiču, in vsimu njegovimu djanju. Ne brez potrebe, ne v šalnosti, ne po nemarnosti, in, Bog vari! iz zaničevanja njega svetiga imena ne imenujte! ne persegajte rekoč: Per moji duši, kakor je Bog v nebesih, kakor me je Bog stvaril, kakor je duša v meni, ne na to ne na uno vižo. Vaše govorjenje naj bo: je, je; ne, ne, kakor nas uči preljudi učencec Kristusov sv. Jakob. Ko bi se pa pergodilo, de bi vaši oblastniki po pravici od vas persego tirjali, takrat pohlevno persezite s to mislijo, de Boga častite kakor pravičniga ino resničniga, ali varite se, de jezik drugače ne bode govoril, kakor v sercu imate, ali kakor vam vaša vest pravi.

5. Posvečujte nedelje in zapovedane praznike. Vsaki dan, ako je mogoče, bodite pobožno per sv. maši. Poslušajte radi božjo besedo. Večkrat prejmite ss. zakramenta sv. pokore in sv. rešnjiga telesa. Ne pozabite sv. roženkranca. Ob kratkim, spomnite se, de ostanete v službi božji, v molitvi ves čas svojiga življenja; zakaj tem, kateri so že per pameti, je molitev potrebna; brez molitve se ne morejo premagati skušnjave hudičeve; tudi se ne more imeti stanovitnost v službi božji in v dopolnjenju svojih dolžnost. Jezus Kristus nas opominja: de neprenehama molimo, to hoče reči, pogosto molimo, in vse svoje dela in opravila Bogu darujmo. Zjutraj in zvečer se priporočite svojimu Stvarniku, kateri vas je na ta svet postavil, svoje vsakdanje dela in ponočni pokoj njemu darujte, ne pojdite počivat ali spat, dokler ne bote svoje molitve opravili, svoje vesti čez pregrehe tistiga dneva izprašali, praviga kesanja čez vse svoje grehe obudili; in zadnjič čujte, molite, de v skušnjave ne bote padli.

6. V času sv. maše in pridige in drugih duhovnih opravil ne pohajajte, ne postavajte na tergu ali pred cerkvenimi vrati; v cerkvi ne dremajte: Leto je slaba, grešna navada, to je potreba popolnoma opustiti. V božji hiši morate biti pohlevni, pobožni, tihi in v molitvo zamišljeni. Pazite na mašnika, in na sv. mašo, zlasti o prazniku, dopolniti cerkveno zapoved. Poslušajte božjo besedo brez pogovarjanja, brez oziranja zdaj na tega, zdaj na uniga tako, de s telesam bi v cerkvi bili, z mislijo pak zvunej. Sej veste, de sam Jezus Kristus, edini Sin Božji, je iz tempelna spodil tiste, kateri so se v njem nesposodobno obnašali, kakor pričuje sv. evangeli. O koliko nesreč ravno zavoljo tega vzroka nam Bog pošilja! zakaj hiša božja je hiša molitve, ne pak mesto hudobnosti, ne izbza poželenja, ne kraj šaljivosti in drugih nesposodobnost.

Ljubite svojiga bližnjiga zavoljo Boga, kakor sami sebe, to je: kar nočete, de bi vam bilo stor-

jeno, tudi svojimu bližnjimu ne storite; in kar vi hočete, da bi bilo vam storjeno, tudi svojimu bližnjimu želite in storite: Boga ne more ljubiti, kdor bližnjiga ne ljubi. Vsaki človek je vaš bližnj: tedaj ljubite vsakiga človeka zavoljo Boga, kakor sami sebe. Ne bodite nevošljivi, ne mermrajte, ne preklinjajte, ne goljufajte, ne govorite krive priče, ne podkopavajte se med seboj, ne išite preprirov, pravd in neperjaznosti; z njimi se večkrat do svojiga bližnjiga zgubi ljubezen in pravica. Prav tedaj nas vpraša sv. Janez, Kristusov učenc: Če ne ljubimo svojiga bližnjiga, svojiga sobrata, kateriga z očmi vidimo, kako bomo Boga ljubili, kateriga ne vidimo?

7. Hišni gospodarji in gospodinje! malo bolj skerbno glejte na svoje djanje. Skerbite prav obračati svojo družino: podučite svoje domače, kaj jim je storiti. Učite jih strahu božjiga, da bodo Boga čez vse ljubili in bližnjiga kakor sami sebe, ker v tem obstojijo in so zapopadene vse dolžnosti in zapovedi. Pred vsim tem pak dajte jim vi sami dober zgled. Pazite, da zlasti pred mladenčem ne bote pripovedovali prigodbe svojiga slabiga življenja, svoje prevzetnosti, Bog ve! s kakim pohujšanjem in škodo. Zakaj tako se bodo naučili hudobije ali bodo v tisti poterjeni, ker bodo slišali vaše slabe dela, s kterimi ste božje zapovedi prelomili. Povejte rajši take slabe dela spovedniku, in jokajte, žalujte, da ste greh dopernesli in s tem Boga razžalili, in skerbite očistiti svojo dušo s pravo pokoro in poboljšanjem svojiga življenja. (K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gospoda Luka Jeran, kaplan pri sv. Petru v Ljubljani, in Jožef Partel, duhovni pastir v Tomišlu, sta od prečastitiga škofijstva privoljenje dobila, misiona v Srednji Afriki se vdeležiti. — Gospod Tomaž Jeranič, kaplan v Velesovim, se je zavoljo bolehnosti za nekoliko časa v pokoj podal. — V Novim mestu se bo po dovoljenju visokiga ministerstva zgornji gimnazij napravil.

9. Gospod Fr. Jeranič, kaplan v Bistrici Bohinski, je prav lepo malano podobo sv. Franciška Ksaverja z zlatim obodom, ki okoli 30 gold. velja, cerkvi v Gondokoru v Srednji Afriki v dar dal. Ta dar je tolikanj bolj hvale vredin, ker je z velikim zatajevanjem dan; zakaj blagi dobrotnik je dal podobo svojiga pripomočnika za se napraviti, in ko jo dobi, mu je silno všeč; ali precej mu znotranji glas reče, da bi ta podoba, ki sv. Franciška kaže, kako uboge zamurčike keršuje, utegnila veliko zamurcov v Srednji Afriki spodbuditi k spreobrnjenju; dobrotnik se ne obotavlja in še tisti dan prelepo podobo v Ljubljano pošlje, da naj se v Gondokoro perpravi. Res, Bog vodi serca človeške, kakor vode v potokih!

Razgled po keršanskim svetu.

Iz Pešta 31. vel. travna. Grof Štefan Karoli, ki je Jezuitam v Ternovim 50.000 goldinarjev podaril, si zdaj prav goreče za vpeljavo šolskih sestr v Peštu prizadeva. Ternovčani so ga pri vpeljavi Jezuitov, kamor je kardinala spremlil, z velikim spoštovanjem sprejeli.

V Rimu so 13. vel. travna poglavarja kapucinarskiga reda volili in ob treh popoldne O. Salvatorja iz Sardinskiga otoka z 42 glasovi zvolili. Voljivcov je bilo 112 iz vsih okrajin; samo iz rusovske Polonije ni bilo nobeniga. 16. vel. travna so šli vsi k svetimu Očetu, ki so bili silno prijazni. Kratko, pa ginljivo so

jih z prestola ogovorili. Pitem so se s posameznimi pogovarjali, med drugimi tudi z Dunajskim vikšim sprednikom, kterimu so noviga velikiga škofa na Dunaju sosebno pohvalili, ker se v cerkvenih zadevah veliko trudi. Vikš sprednik je tudi omenil pogodbe, ki se v Avstriji z Rimam perpravlja. Hucu-que omnia bene processerunt, reko sv. Oče, ma, kakor Lah pravijo, in fine psalmi gloria. Čez eno uro so jih spustili in pred odhodam se blagoslovljali in jim srečo vošili. — Rimljani avstrianske vojake, ki so na Rimskim, silno hvallijo, imenujejo jih svoje rešenike; našiga presvetliga cesarja do zvezd povzdigujejo.

Mili darovi.

Za odkupljenje zamurčika, kterimu naj bi se ime dalo „Jožef Krajnski“.

Luka Jerala, hlavec, 1 gold. — Tomaž Zdešar, mizar, 1 gold. — Andrej Zdešar, kmet, 1 gold. — Šimen Rupnik, podobar, 1 gold. — Matevž Šusteršič, župan, 1 gold. — Mica Tratnik, kuharica, 40 kraje. — Mina Porenta, dekla, 20 kraje. — Jakob Gerdadovnik, kmet, 6 kraje. — Še Janezov goldinar, ki ga tudi mora dati, znese: 6 gold. 6 kraje. —

Beseda častitim in prečastitim bravcam.

Z današnjim, poslednjim listam tega polletjajenja tudi moja poldrugoletna delarnost za „Zgodnjo Danico“. Veselje je, imeti občenje z ljubimi brati, kadar ga zaupnost in ljubezin veže, in ker sim vidil in skušil, da pri dobrim Slovenskim duhu brez tega ni bilo, mi je to delo vedno ljubši prihajalo; torej me ločenje od te zaveze nekoliko bitko stane. Ako pa smem zaupati, da me Bog kliče, mi bo lošej to, in morebiti ktere druge bitkosti prenašati in prenesti, ter se bom mirniga serca s svojimi tovarsi vred — mende čez kak poldrugi mesec — podal čez morje, reke in pušare v prostorno deželo Černih, černih na telesu in na duši. Poskusiti šelim misionarjem v srednji Afriki pomagati, ondotnim nesrečnim narodom svitli dan zveličanja oznanorati, pravo zgodnjo danico napovedorati, ako me Božja milost širiga in zdrariga tje perpelje. Ure naglo tekó, grob se pred nami odpera; dobro bi bilo človeku, ako bi kakó zamogel svojo lastno dušo zveličati, in pred večeram svojiga življenja tudi njim k zveličanju pripomoči, kterim še ni goreča sreca svetiga kersta v njih temno obličje zasvetila, jih apostolski glas svetiga evangelija se ni predramil. Ker pa tega dela nisim ne vredin, ne zmožin, se ponižno perporočim prijattam „Zgodnje Danice“, in vsim, kterim ta beseda do uses pride, zlasti gg. sosolcam in prijattam v pobožin spomin pri molitvah in v visoki daritvi svete maše, da bi Gospod milostljivo pridjal, cesar primankuje. — Bog poverni gg. pomočnikom „Danice“ njih trud, in vsim gg. delesnikam za njih zaupanje! Danica pa, ki se dans s njo poslorim, priporočim se nadalje vsim Slorencam; s pomočjo Božjo in dobrotnih podpornikov in s trudam spretviga in marljiviga g. vrednika se bo ona gotoro med Slorenci vedno bolj razširjala, in — ako Bog da — tudi v prihodnje iz srednje Afrike še marsikterih mikavnih novic donášala.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

L. Jeran.